

Fotó: Schmidt Andrea

Üdvölet a látogatóknak:
Bibi Eszter

■ A Szegedi Szabadtéri Játékok történetében minden bizonnyal most fordul elő először, hogy egy szuperprodukciónak főszerepét egy gimnazista játssza. A Kimet alakító *Biró Eszter* még nincs tizenhét éves, de *Cameron Mackintosh*, a világhírű színházi menedzser négy jelölt közül őt választotta a magyarországi bemutatónak főszereplőjének. Gyönyörű hangjával, kedves, közvetlen lényével biztosan meghódítja a közönséget is. Az egyik próba után beszélgettünk.

– Mielőtt kiválasztottak erre a szerepre, hetente 2-3 estét nézőként akkor is színházban töltöttem. A próbaidőszakban rengeteg dolgot meg kellett

tanulnom, fel sem tudnám sorolni, hogy ki miben segített. Nagyon fontos színpadi tapasztalatokat szereztem, amelyeknek a jövőben nagy hasznát vehetem. Ha hasonló lehetőség adódik, akkor már nem abszolút amatőrként kezdem a próbákat. Korábban is volt bennem drámaiság, de a rendezőnek, *Kerényi Miklós Gábornak* köszönhetem, hogy megtanultam, hogyan kell a színpadon drámai lenni.

■ **Tanárodtól, Toldy Máriától tudom, hogy komoly zenei alapképzettséggel rendelkezel...**

– Két évig énekeltem a rádió gyermekkorúában, zenei általános iskolába jártam, most

pedig a budapesti Radnóti Miklós Gimnázium ének-angol szakán tanuló. Másfél éve énekelek *Toldy Mária* stúdiójában, korábban hét évig zongoráztam.

■ **Színészi pályára készülsz?**

– Igen, de nemcsak mostanában, hanem már korábban is arra készültem. Nagyon boldog voltam, amikor megkaptam a szerepet, mert ez kitűnő lehetőség a bizonyításra.

■ **Milyen figura Kim?**

– Kim nagyon tiszta lelkű lány, s akkor is az marad, amikor a kupiba kerül. Erős hite van, ami az összes szenvedésen keresztülsegíti, ebben különbözik a többi lánytól.

■ **Mit olvastál a vietnami háborúról?**

– Igazából filmekből, például a *Jó reggelt, Vietnam!*-ből ismerem a korszakot.

■ **Mi volt a legnehezebb a próbaidőszakban?**

– Az, hogy a színház egész embert kívánó munka. Nem olyan, mint amikor nyolc órát dolgozik valaki, és azután hazamegy, újságot olvas, tévét néz és lefekszik. Ha vége a próbának, akkor is sokszor azon gondolkodom, hogyan lehetne jobban megoldani egy-egy jelenetet. A második felvonás végének megoldásán például nagyon sokat kellett töprengnem. A legnehezebb elejétől a végéig hitelesen fel-

építeni a figurát, hogy ne csupán jeleneteket lásson a közönség, hanem egy egész életutat. Egy folyamatot kell megmutatni, ahogyan Kim eljut az öngyilkosságig attól pillanattól, hogy ártatlan lányként bekerül a kuplerájba.

■ **Ezt egy tizenhat-tizenhét éves lánynak nem lehet könnyű átélni...**

– Azért kaphattam meg a szerepet, mert úgy érezték, hogy át tudom élni. Szerintem ez nem életkorhoz kötött, van aki erre negyvenéves korában sem lenne képes, s van aki tizenhat évesen is meg tudja csinálni. Nagyon sokat foglalkozom a szereppel, hogy az igaz érzelmeket természetesen tudjam megmutatni. Szerelmet,

csalódást én is megéltem már, ha nem is túl sokat. Hogy ezek mennyire voltak jelentősek, az csak később derül ki. Ilyen nagy és végtelen dráma, mint amelyet a darabban el kell játszani, az életben szerencsére csak nagyon ritkán fordul elő. Rendkívül sokat dolgoztunk a próbákon. Amikor elkészültek a díszletek, és mindenki jelmezbe öltözött, annyira életszerű volt minden, mintha egy filmben lennék. A partnereim nagyszerűek, a színpadon sohasem jut eszembe, hogy például Szolnoki Tiborral, vagy Sáfár Mónikával játszom, mindig csak a Professzort és Ellent látom bennük. Így nem nehéz Kim szerepét átélnem.

■ **Milyen volt profik közé csöppenni?**

– Ugy érzem, elfogadtak és szeretnek. Rengeteg önzetlen segítséget, tanácsot kapok tőlük.

■ **Jövőre érettségizel, utána felvételizel a főiskolára?**

– Csak akkor, ha musical szak is indul. Remélem gyorsan eltelik ez az év. Szerencsére azokat a tantárgyakat negyedikben már nem kell tanulni, amelyeket nem nagyon szerettem. Nem vagyok kitűnő tanuló, szerintem csak az szeret tanulni, akinek olyan tantárgyai vannak, amelyek kapcsolatban állnak azzal, amit később szeretne csinálni. Például a bátyám geofizikusnak készül, nagyon kitartóan tanulta a matekot és a fizikát, s fel is vették az egyetemre.

■ **Mi a három legjellemzőbb dolog rád?**

– Zeneimádó vagyok, szeretem a családomat, és talán olyan vagyok mint Kim. Meg kell nézni a darabot, abból minden! iderül!

Hollósi Zsolt

„Játszani csak szívből, igazán”

– mondja Csengeri Ottilia

A Miss Saigon Gigi-szerepében Csengeri Ottilia lép fel a szabadtéri bemutató előadásán. Itthon van. Szegeden is, a téren is. A városból kilenc éve ment el, s lett a Rock Színház tagja; azóta színházának számos nagyszerű produkciójában szerepelt, s a szabadtérivel közösen létrehozott előadások közül a Jézus Krisztus szuperstárban, a Nyomorultakban, A bestiában láthattuk. Szüfői újszegedi otthonában adott randevút.

■ **Kicsoda Gigi?**

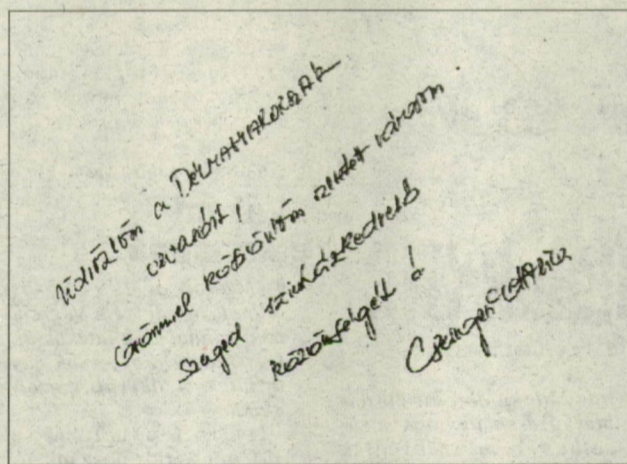
– Egy vietnami lány a háborúban, aki kuplerájba kényszerül, s ahsonlóan szerencsétlen társai között ő az első. Erősnek, vidámnak látszik, de a lelke mélyén szenved, álmaiban elvágyódik. Hisz abban, hogy egyszer valaki elviszi egy jobb világba. A főszereplő, Kim barátja. Van egy duettjük, nagyon jó. Az egész darab tetszik, a történet is, a muzsika is. Gigi nem nagy szerep, de összetett jellem, örülök, hogy kiválasztották rá. Egyébként mindannyiunkat, minden szereplőt meghallgattak, jó kis stúdium volt, ebből is lehetett tanulni.

■ **És még miből lehet tanulni?**

– Az égvilágon mindentől. A mi szakmánkban – ez meggyőződésem – nemcsak arra az elengedhetetlen, folya-

matos tanulásra-tréningre van szükség, amit a balett-, vagy az énekórákon kaphatunk meg. Minden új szerepből és mindenféle élethelyzetből, sokféle embertől lehet és kell tanulni. Hogy példát mondjak: a Nyomorultak című darabban Thérardier-né azért volt számomra emlékezetes, mert ebben a fogatlan vénasszony-szerepben talán először éreztem meg, mit is jelent a szakmai alázat. Ugyanebben a darabban sokat tanultam Vikidál Gyulától; például azt, hogy a profizmus nem sokat ér, ha nincs mögötte – az ember. Hogyan is fejzem ezt ki? Vikidál a szívből játszik. Láttam Londonban is Nyomorultak-előadást, nagyon profi volt a férfi főszereplő, azt mondtam magamban, igen, ezt így kell elénekelni... És ahogy néztem őt, erősödött bennem a várakozás: jó, jó, de mikor jön már Gyula? Mert azt az emberséget, amiről Victor Hugo regényében szó van, Vikidál tudta megmutatni. Az én szememben ennek a műfajnak azok az igazi sztárjai, akik nem egyszerűen a mesterséget tudják, hanem szívük is van hozzá. Talán ez a különbség a mutatványos és a színész között.

■ **Ugjai Ilona növendéként, a szegedi Tömörkény gimnáziumban mit lehetett megtanulni?**

– A Tömörkény klasszikus balett tagozatán ő volt a mesterem. Azt szokás mondani, a leginkább meghatározó hatások ebben a kényes életkorban érik az embert és ez alighanem igaz is. Ugjai Ilona – a második anyám. Reggel nyolctól délig minden nap együtt voltunk, négy évig. Szakmát és emberséget tanultam tőle, sikerült megszerettetnie velünk ezt a nehéz pályát. Hálás vagyok érte. Balerina ugyan nem lett belőlem, de ez a tudás sokat segít a színpadi mozgásban, énekes-színészi törekvéseimben. A balettet egyébként kicsi gyerekkoromban Kádár Andrea iskolájában szerettem meg, az volt az álmom, hogy balerina leszek. A minap felfedeztem, hogy a drága Andrea néni ott ül a nézőtéren, figyel a Miss Saigon próbáit. Nagyon meghatódtam... Felőtt fejjel

tudom, milyen kegyetlenül nehéz, összetett műfaj a balett; ha nem lehetek benne a legjobb, a legelső, akkor nem éri meg... A mesternő tanácsolta, amikor végeztem a Tömörkényben, hogy menjek Pestre. Ússzál egy kicsit, nézz körül – mondta; itthon csak egy színház van, azt is most építik. Akkoriban újtották fel a Szegedi Nemzeti Színházat, a mozi szolgált, mint játékhely. Elmentem. Anyám támogatott ebben és egy idő múlva apámat is sikerült meggyőznünk... Nem volt könnyű, albrétben laktam, túl nagy volt nekem a város. Elvégeztem egy amerikai kurzust, balett, dzsesszbalett, reggeltől estig gyűrűk, azt hittem, belehalok. Eljártam színházakba, a Rock Színház Evita-előadásán azt mondtam: ez az, ez tetszik nekem, ezt kerestem. A műfaj új volt Ma-

Fotó: Schmidt Andrea

gyarországon, nagyon érdekes, nagyon mozgalmas, pont nekem való. Meghallgatásra jelentkeztem. Amikor Várkonyi Máttyás megtudta, ki volt a mesternőm, nem kért táncot, csak énekelnem kellett. Fölvettek, azóta ott vagyok, minden szerepnek örülök, mind egyiket szeretném mindig job-

ban csinálni – nincs más vágyam.

■ **Ez lenne a teljes igazság?**

– Jól van, megmondom, bár tudom, hogy nem illendő: szeretném egyszer ebben a csodaszép itthoni színházban eljátszani egy zenés darab főszerepét.

Sulyok Erzsébet